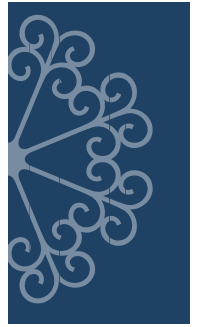

בית מדרש

577

פרשת אמור

זמני כניסת ויציאת השבת

★

☾

ירושלים 20:11 18:54

בני ברק 20:14 19:12

ציריך 21:55 20:00

וינה 21:43 20:14

אנטוורפן 22:42 21:10

פריז 22:28 20:59

לונדון 21:47 20:33

"הנה הפשטתם צורת הישיבה, וקלטתם רוח ורצון הישיבה, ובזה עשיתם לכם חבורה לילך בעקבות רוח הישיבה, ובכל מקום שאתם נמצאים לקחתם זאת כאילו להיות עם הישיבה בין כתלי הישיבה" (מין המשגיח הגה"צ רבי ירוחם ליבוביץ זצוק"ל מומיר)

התמדת המשגיח בימי בחרותו

ומן המקדש לא יצא (כא, יב)

בית המדרש, נכנסה ועלתה לעזרת נשים וישבה שם. ממרומי עזרת הנשים היא שומעת בחור אחד היושב ולומד תורה בקול ערב, בניגון ובנעימות עצומה, וכשהביטה למטה, לבית המדרש, הבחינה שזהו בנה ר' ירוחם, הלומד תורה בדביקות לא מש מתוך האוהל, ומן המקדש אינו יוצא. כיון שראתה האמא כך - ירדה למטה וחזרה לעגלה שהמתניה לה, ושבנה מיד לביתה, מבלי להפריע לבנה בעסקו בתורה.

להתענג

מין המשגיח הגה"צ רבי ירוחם ליבוביץ זצ"ל למד בבחרותו בקעלם. והנה עברה תקופה של כמה חודשים שאמו לא קיבלה ממנו שום מכתב בנוגע למצבו ולשלומו. האמא התחילה לדאוג מה קורה עם בנה. היא קמצה מלחמה הדל, ולוותה כסף מאחריים, ושכרה עגלה לנסוע לקעלם. והימים - ימות הגשמים, הרבה שלג ובוץ בדרכים.

האמא הגיעה לקעלם בשעה מאוחרת בלילה, וכל הבתים היו נעולים וחשוכים. והנה היא רואה שבביהמ"ד מאיר האור. היא כיוונה צעדיה לעבר

קדש את שמך על מקדישי שמך

ונקדשתי בתוך בני ישראל (כב, לב).

קעת אחרי שהרופאים כבר אמרו נואש, איזה קידוש השם יותר גדול יכול להיות מאשר זה שמרן הגר"ח יקום מחר בבוקר ממיטת חוליו ויבוא לישיבה וימסור שיעור לתלמידים. הרי זה יהיה קידוש שם שמים על מקדישי שמו!

תורת זאב (מסכת זבחים, הקדמה ע"ט ט')

היה זה כאשר חלה מרן ראש הישיבה שה"ת הגר"ח שמואלביץ זצ"ל את חוליו, מחלתו הלכה וגברה והרופאים כבר אמרו נואש. באותם ימים אמר הגאון הירושלמי רבי זאב דוב צ'צ'יק זצ"ל לבנו: יודע אתה איזו תפילה אפשר להתפלל עליו עכשיו? התפילה צריכה להיות "קדש את שמך על מקדישי שמך".

דבר הישיבה

הפתרון לכל הבעיות -

"אמונה ובטחון!"

באחד הוועדים בביתו סיפר מרן ראש הישיבה הגאון רבי נתן צבי פינקל זצוק"ל:

לפני כמה ימים נכנסה אלי אשה צדקת, שבעלה נפטר לפני כמה שבועות. בנה למד כאן בישיבתנו במשך כמה שנים, ולעיתים קרובות היא הייתה נוהגת להתייעץ עימי בעניינים שונים.

בפעם האחרונה היא שאלה אותי אם כדאי לה לשוב ולהינשא בזיווג שני. לא השבתי לה מיד ולבסוף אמרתי לה כי הדבר תלוי בהרגשתה. אך נתתי אל ליבי כי היא חשה בודדה ועצובה.

אמרתי לה שבכל פעם שעולים בה תחושות אלו, תאמר את פרק קג בספר תהילים ותקפיד לכוון היטב בפסוק "ברכו ה' מלאכיו גבורי כח עושי דברו לשמוע בקול דברו", משום שבפסוק זה מבואר שגם בני האדם יכולים להגיע לגבורה עצומה ונפלאה, מעין גבורת המלאכים, על ידי שיחיו וירגישו את האמונה והביטחון בצורה מוחשית. אדם שמתחזק במידות אלו, לעולם לא ירגיש בודד, ולא תהיה לו סיבה להיעצב.

ברוך ה', לאחר דברים אלו היא יצאה את ביתי בפנים שמחות.

אנשים באים אלי להתייעץ על כל מיני בעיות לכולם אני אומר שקודם לכל, אדם צריך להתחזק במידת האמונה והביטחון. זה הפתרון לכל הבעיות!

ימים מקדם

לפנינו תמונה מלפני כשישים ואחד שנה - ל"ג בעומר שנת תשכ"ד בעת אירוסין מרן ראש הישיבה הגאון רבי נתן צבי פינקל זצ"ל:

מימין לשמאל: החתן, מרה"י הגה"ח רבי אליעזר יהודה פינקל, הגאון רבי יחזקאל סרנא, המשגיח הגה"צ רבי מאיר חדש, מרן רה"י שה"ת הגאון רבי חיים שמואלביץ, אבי החתן - ר' מאיר פינקל. מימין נראה עוז: הגאון רבי מרדכי שולמן (מוסתר בחלקו) התמונה מארכיונו של הרב הגאון רבי שמעון יוסף מלר שליט"א מחבר הספרים על "בית בריסק" ו"ישיבת חברון"

מתורת רבותינו

ימי הספירה - הכנה לקבלת התורה

וספרתם לכם ממחרת השבת וגו' שבע שבתות תמיימות תהיינה. עד ממחרת השבת השביעית תספרו חמישים יום (כג, טו-טז).

תורה. ולכך הספירה, ושבעת השבועות שמונים בהם יום יום, ומתעלים ומתקדמים קנין אחר קנין, הם הם עיצומו של חג. ללא שבועות אלו, אי אפשר להגיע לזמן מתן תורתנו.

ולפי זה מובן מדוע נקרא יום מתן תורה בשם חג השבועות, כי אכן שבועות אלו הם ההכנה הראויה לקבלת התורה, ומבלעדיהם לא שייך להגיע לקבלת התורה.

שיחות רבי נתן צבי (עמי רפ"ה)

הזמן המיוחד שבו - "זמן מתן תורה".

וביאור, שנו חכמים בפרק ו' דאבות מ"ח קנינים שהתורה נקנית בהם, וכידוע כי תלמידי הגר"י סלנטר זצ"ל, היו עובדים בכל יום מימי ספירת העומר על קנין אחד מתוך מ"ח הקנינים, ואילו ביום האחרון של ספירת העומר היו עובדים על כל הקנינים שהתורה נקנית בהם - יחדיו.

נמצינו למדים, כי הימים שקודם זמן מתן תורה, שבע שבתות אלו, הם ההיכנה תימצי להגיע ליום מתן

בשיחה שנשא מרן ראש הישיבה הגר"צ פינקל זצ"ל לבני הישיבה בימי ספירת העומר, השמיע דברי התעוררות על חובת השעה בימים אלו לעמול ולקנות מ"ח קניני התורה, לקראת יום מתן תורה.

ובפתח דבריו הקשה, הנה חג זה הבא בסיום ימי ספירת העומר נקרא חג השבועות, ובאמת יש להתבונן מפני מה נקרא בשם זה, והלא עיקר ענין היום הוא קבלת התורה, וכפי שאנו אומרים בתפילה: "זמן מתן תורתנו", ולכאורה שם החג היה צריך להיות על פי

לקדש השבת כמאורע נדיר ולא כדבר שבשגרה

מקרא קדש (כג, ג) מקרא קודש - מערע קדיש (אונקלוס).

נקייה, כלומר שלא יהא חוקם אצלך כחק שאר הימים, אבל תעשה להם מקרא של קודש לשנותם במאכל ובמשתה מחול לקדש".

טללי אורות

כעניין רגיל וכדבר שבשגרה, אלא יעשונו כמאורע יחיד ומיוחד במינו, מאורע נדיר, מאורע קדוש, יום מופרש ומובדל משאר ימים שלא ככל יום. זהו שמביא הרמב"ן בשם הספרי "ארעם במאכל ובמשתה ובכסות

כתב הרמב"ן: "ואונקלוס עשאן מלשון אשר יקרא אתכם באחרית הימים" (בראשית מט, א) לשון מאורע".

ביאר מרן המשגיח רבנו ירוחם ממיר זצ"ל: בא התרגום ללמדנו, לכל יהיה יום השבת אצל האדם

לקח מאלף מ'שקיעת החמה' לעת ערב

למען ידעו דורותיכם כי בסכות הושבתי את בני ישראל בהוציא אותם מארץ מצרים (כג, מג).

הר סיני ונסי המדבר, ועין בעין ראינו, ואבותינו סיפרו לנו, אז גם עתה, כשאנינו רואים. אבל יודעים אנו בבירור, כשקיעת החמה והיעלמותה לעת ערב!

אמרי יחזקאל (עמ' סב)

פשוט הדבה עודה. בתוקפה כשהייתה, אלא שמעינינו נסתרה. שקעה מאחורי האופק, ומאיה שם במלא עוזה. תשלים הקפתה ותחזרה - הדבר פשוט כל כך בעינינו, גם אם איננו רואים אותה כעת.

אם כן, הלא ידועים לנו כל נסי יציאת מצרים ומעמד

שח המשגיח הגה"צ רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל: נצייר לעצמנו משל זה: אדם רואה בשקיעת החמה, ויפנה אלינו מבוהל, אבוי, החמה נגוזה, מעתה ישקע העולם באפילה נצחית - הלא כמטורף יחשב בעינינו.

אבל הלא צודק הוא: היתה חמה, ואיננו עוד! ברם, הן

מבאר רבותינו

מהלך נפלא איך הגיע המגדף לידי דיוטה תחתונה כזו ויצא בן אשה ישראלית והוא בן איש מצרי... ויקוב בן האשה הישראלית (כ, י-יא). "מברך השם נמצא בעיקר" (סנהדרין מח)

להגיע לידי כך, שאם היום ממון חבירו אינו קדוש אצלו, סופו לירד מטה מטה עד שהוא עלול להיות מסוגל לטמא את אשת רעהו, לכן קרא הכתוב את מי שאינו יורד לאומנות חבירו שלא טימא את חבירו, שורש קטן של רע שטמון וחבוי בעומק לבו של האדם עלול להיות שורש פורה ראש ולענה ויגדל במשך הזמן לאילן גדול עד מאד, ולא עוד אלא שהשורש יעבור מהאב לבנו לדורי דורות ואפילו נשאר אצל האב בבחינת שורש בלבד, אצל הבנים עלול שורש זה לצאת ולגדול מאד.

בזה מובנים דברי בעלי התוס' ששורש גידופו של המגדף היה במה שהוא בן איש מצרי היות שדרכם של מצרים לבזות את השי"ת וכמו שאמר פרעה "לא ידעתי את ד'" ומזה נהיה הדבר אצל צאצאיו עד גידוף של ממש.

עד כמה עלינו להבין שכל מעשה שאנו עושים אינו רק המעשה עצמו אלא שורש לעתיד אצלנו ואצל צאצאנו.

ספר הזכרון להגר"ח שמואלביץ

(יחזקאל יח, ו) אל ההרים לא אכל - שלא אכל בזכות אבותינו... ואת אשת רעהו לא טמא - שלא ירד לאומנות חבירו, חז"ל לא פירשו את המקרא כפשוטו לפי שהדברים אמורים בצדיק גמור וכמו שפירש"י שם שלא אכל בזכות אבותיו שלא נצטרך ליזכות אבותיו מתוך שהוא חסיד, ולכן פירשוהו על יורד לאומנות חבירו.

ואף בזה בודאי אין הדברים אמורים שלא ירד לאומנותו באופן האסור, שהרי חסיד גמור הוא ומה שבחו שלא עבר על איסור גמור של יורד לאומנות חבירו. אלא הכוונה שאף באופן המותר (עי ב"ב פרק לא יחפור) ג"כ לא ירד, שאומנות חבירו היתה קודש בעיניו והרחיק את עצמו ממנה בכל כחו ואת זה מכנה הכתוב "ואת אשת רעהו לא טימא", מכלל שאילו היה יורד לאומנות חבירו באופן זה היה נקרא הדבר שטימא את חבירו. והדבר מפליא, האם זה שלא קיים מדת חסידות ולא עשה לפניו משורת הדין מכונה כך?

נראה שכונת הדברים הוא על שם סופו, שעלול

מרן רה"י שה"ת הגאון רבי חיים שמואלביץ זצ"ל היה מתבונן, איך הגיע בן האשה הישראלית לידי כך, והרי כלל כללו לנו חז"ל (שבת קה, ב) "כך אומנתו של יצה"ר היום אומר לו עשה כך ומחר אומר לו עשה כך, עד שאומר לו כך עבד ע"ז, ולא הוזכר בתורה מה עשה המגדף לפני כן עד שהגיע לדיוטה התחתונה של כפירה בעיקר?"

והנה בעלי התוס' במקום פירשו "והוא בן איש מצרי - הוא גרם לו שברך את השם, שדרכן של מצריים לבזות את השם כמו שאמר פרעה לא ידעתי את ד', היינו שהגיע למצבו משום היותו בן איש מצרי.

ויש להתבונן: הלא בזה שפרעה אמר לא ידעתי את השם' עדיין לא היה בגדר מגדף בדומה לגידופו של מגדף זה, שהרי פרעה שהיה עובד ע"ז היה שקוע בחבלי עבודת כוכבים ומנין לו לדעת את הקב"ה אולם בן האיש המצרי, איך הגיע להיות מגדף ולפשוט ידו בעיקר?

אלא, אמרו חז"ל (סנהדרין פא, א) בפירוש הפסוק "אל ההרים לא אכל... ואת אשת רעהו לא טמא"

הגאון רבי אשר הכהן כצמאן זצ"ל

ט"ו אייר תשס"ד | מאמר א'

שנות נעוריו

רבי אשר נולד בכ"ו ניסן שנת תרע"ו לאביר הג"ר אליעזר אב"ד וואלמע הסמוכה לוואלוזין. בגיל שלוש נתייתם מאביו. ואמו עברה לעיר ראקוב שם נתחנך על ידי דודו הג"ר אברהם קלמנוביץ.

למד בישיבות סלאנים אצל הג"ר שבתי יגל, ואח"כ בישיבות ברנוביץ וקלצק, כשלאחריו עבר לישיבה המעטירה ישיבת מיר. שם זכה להתקרב למרן המשגיח הגה"צ ר' ירוחם ליבוביץ זצ"ל, ולמרן ראש הישיבה הגה"ח רבי אליעזר יהודה פינקל זצ"ל ולחתנו מרן רה"י שה"ת רבי חיים שמואלביץ זצ"ל. כן זכה להתקרב ולהתחבר להג"ר אברהם צבי קמאי זצ"ל אב"ד מיר. כשהגאון הנ"ל הציל את חייו בתוך המלחמה בר"ה ת"ש, וכפי שנתאר באריכות בגליון של שבוע הבא א"ה (מאמר ב').

בשנת תרצ"ו למד שחיטה אצל השוחטים דק"ק מיר, וקיבל מכתב קבלה להיות שו"ב מהג"ר אברהם צבי קמאי אב"ד מיר, וגם מהשוחטים המובהקים ר' יוסף נחום אלטשולטר, ור' ישראל משה בוטניצקי - שוחטים ובודקים דק"ק מיר.

באותה שנה קיבל סמיכה לרבנות "יורה יורה ידן ידן" מהג"ר פסח כ"ץ זצ"ל אב"ד טשירין (הסמוכה למיר). כשהי' באמריקה, חזר וקיבל סמיכה ממרן ראש הישיבה הגה"ח רבי אליעזר יהודה פינקל בשנת תש"ג.

פעולותיו עם דודו הגר"א קלמנוביץ להצלת ישיבת מיר

בפרוץ המלחמה, נמלט יחד עם אמו ע"ה שהייתה יודעת חולי לווינא. מווינא נסעו עם ישיבת מיר לקובנה, קידאן, ויאפאן. בשהותם ביאפאן נתקבלו עבורם ויזות מאחיה-דודו הגר"א קלמנוביץ זצ"ל, ונסעו מיאפאן לאמריקה. שאר בני הישיבה נשארו, ונסעו משם לשנחאי כידוע, שם שהו עד שנת תש"ו.

כשבא לאמריקה מיאפאן בסוף שנת תש"א - תחילת תש"ב, ביקש ממנו דודו הרב קלמנוביץ לעזור לו ולנסוע יחדיו להעייירות הגדולות באמריקה לעורר דעת הקהל ולאסוף כסף להצלת הישיבה והפליטים ביאפאן שהיו על הדרך לשנחאי.

רבי אשר הי' נואם בחסד עליון, ודבריו היו מלאי טעם והרגש. כמה אנשים התעלפו יחד עם דודו הג"ר אברהם זצ"ל כששמעו את דבריו הנרגשים כעד ראיה על המצב ביאפאן.

רבנותו הראשונה

כשהיו בקליבלנד לעורר דעת הקהל עבור הצלת ישיבת מיר, עשו דבריו היוצאים מן הלב בלהבת אש רושם מיוחד, ובעקבות כך פנה אליו הנשיא של קהלת אהבת ציון בקליבלנד והפציר בו לכהן ברבנות הקהלה החשובה. דודו יעצו לקבל הצעה נכבדה זו,

ובשנת תש"ב היתה קבלת פנים רשמית להרב החדש. בקבלת פנים זו נאמו כמה רבנים גדולים מקליבלנד, בראשם הג"ר אליהו מאיר בלאך זצ"ל ראש ישיבת טעלז, הג"ר יצחק סטולמן אב"ד דטרויט (מחבר מנחת יצחק) ודודו הג"ר אברהם קלמנוביץ זצ"ל.

עזרתו לחבריו בני הישיבה בשנחאי

כאמור כשהגיע רבי אשר לאמריקה, דאג ועזר לחבריו שהיו בשנחאי. הוא כתב הרבה מכתבים מלאים דברי עידוד ונחמה, כפי הנראה, מכתבים אלו עברו מיד לידי, ונקראו ע"י כל בני הישיבה. בידי המשפחה ישנם מכתבים ארוכים מכמה מידידיו בשנחאי כמו הג"ר לייב בארון זצ"ל, הג"ר בן ציון פוקסמן זצ"ל והג"ר אלחנן יוסף הרצמן זצ"ל ועוד. הגר"צ פוקסמן כתב שגם המשגיח הגה"צ ר' יחזקאל לוינשטיין זצ"ל קרא אותו והעיר כמה הערות.

סיפר הג"ר רבי אלחנן כצמאן (בנו של רבי אשר): שהג"ר לייב בארון זצ"ל אמר לו, תדע שבזכות אביו, הייתי כמעט הגביר הגדול ביותר בשנחאי. וכך היה המעשה: כתבתי לאביו ששמעתי שאיזו גביר במנהטן שהי' בן עירי מסייע לבני עירו שהם בגלות בשנת המלחמה. אביו טרח והלך מרחק רב עד מנהטן, עד אשר השיגו, וקיבל ממנו עבורי סכום של מאה דולר - שהיה הון רב באותה תקופה. אביו שלח את הכסף מיד לשנחאי באמצעות דודו, והכסף הזה הביא לי רווחה גדולה.

נישואיו וחזרתו בברוקלין

בחודש כסליו שנת תש"ב בא בברית הנשואין עם בת הג"ר צבי קאפלאן ר"מ בישיבת תורה ודעת. בקובץ התורני הפרדס מאותה תקופה מופיע תיאור שמחת הנשואין.

בשנת תש"ה החליטו לחזור לניו יארק. הם התיישבו בווייליאמסבורג, ונזדמנה לו רבנות ברובע המזרח במנהטן בק"ק חכמת אדם - אנשי פלינסק, וכל שבת הלך רגלי למנהטן.

בשנת תש"ז עלה לכהן ברבנות ק"ק חברה קדישא, ביה"כ מפואר שישבו בו רבנים חשובים מחברי ספריו, וגם קיבל משרה של מגיד שיעור בישיבה תורה ודעת בכיתות של התחלת גמרא. באותו זמן כתב ג"כ מאמרים בירחון בית יעקב ועוד, כאשר תיאר ימי אלול וימים נוראים בישיבת מיר.

התמנותו למגיד שיעור במתיבתא תורה ודעת

בשנת תשכ"ה התחילה תקופה חדשה בחייו. הוא קיבל התקפה לב, וכשהחלים ממחלתו, נתמנה ע"י הנהלת ישיבת תורה ודעת (ביחוד ע"י הג"ר יעקב קמניצקי זצ"ל והג"ר גדלי' שארר זצ"ל) להיות מגיד שיעור לפני בחורי חמד בבית המדרש של המתיבתא, אחרי שהרופאים פסקו עליו לא להמשיך בכיתות שלימד עד אז, מטעם בריאות.

רבי אשר קנה לו שם כבעל מסביר נפלא, ובעל הרגש, שנקשר בעבדות אהבה עם תלמידיו. הוא התעניין בחייהם הפרטיים, ואף שידך כמה מהם. כמה מתלמידיו אמרו שהיה בדעתם לעזוב את הישיבה מפני סיבות שונות, ורק הוא החזיקם שלא יפלו ברוחם, ונעשו בני תורה אמיתיים.

תלמיד אחד, אחר שעזב את הישיבה, הגיד שעור דף יומי בעבודתו, ועשה סיום הש"ס. הוא הזמין את רבי אשר להסיום, ואמר שרק בזכותו הי' ביכלתו לסיים את הש"ס.

ברבנותו ובכל פגישותיו קירב רחוקים, והחזיר רבים מעוון. היה לו שכן אחד שקירבו, והיום הוא לומד בבית המדרש כל היום, ובניו הם מרביצי תורה.

ספרא רבה

מיוחד היה בכח כתיבתו, בסגנונו המיוחד והמלוטש. מאמריו רבים כתב בימי חייו בנושאים רבים. בשנת תרצ"ו, כשהלך מרן המשגיח הגה"צ רבי ירוחם ליבוביץ לעולמו, כתב רבי אשר כמה מאמרים אודות ישיבת מיר והאווירה המיוחדת והריתחא דאורייתא ששרתה בה, ובמיוחד על השפעתו ושיחות המוסר של המשגיח זצ"ל. מאמרים אלו נדפסו בכמה עתונים בפולין וליטא כמו "דאס ווארט" בוויילנא, "דאס יודישע טאגבלאט" בווארשא, "אידישע לעבען" בקובנה ועוד.

אחד מתלמידיו ישיבת מיר סיפר, שבמאמרים אלו הציל רבי אשר את חייו. הוא היה בחור בעיירה קטנה בפולין, ולמד אז באחד משיבות נובהרדוק בפולין. כשקרא מה שכתב רבי אשר בהטאגבלאט אודות ישיבת מיר, עלתה בו תשוקה גדולה וכמיהה להתקבל כתלמיד מן השורה. ואכן השתדלותו יצאה לפועל - הוא נסע לישיבת מיר, והוא היחיד ממשפחתו שניצל מגזירת ההריגה.

בשנת תשל"ט כשנפטר מרן רה"י שה"ת הגאון רבי חיים שמואלביץ זצ"ל כתב מאמר גדול "מיין רבי ר' חיים שטוצינער זצ"ל" שהיהו יסוד לכמה מאמרים של סופרים אחרים על גאון זה.

רבי אשר הרביץ תורה כששים שנה, ורבים נהנו ממנו עצה ותושיה.

רבי אשר נפטר לבית עולמו בט"ו אייר תשס"ד ומנוחתו כבוד בירושלים בביה"ח בסנהדריה.

מקורות: קובץ ישורון - כרך כז

א"ה שבוע הבא נכתוב מאמר ב' -

על פרידתו מרבו הגרא"ב קמאי זצ"ל והצלת חייו

אני מאמין משימה לחיים

מהדורת דובי שטיינמץ ז"ל
שנספה באסון מירון

הבנה מעמיקה בשלושה עשר
עיקרי האמונה להרחבת
יישומם בחיינו.
הספר היא פרי יבולו של
הרב יחזקאל עליאש מבוגרי
תלמידי הישיבה הקד:

ליל ל"ג בעומר תשפ"א נחרט באותיות של אש
בזיכרון כל קהל עדת ישראל כלילה טראגי, שבו
נגדעו באחת ארבעים וחמש נשמות יקרות באסון
הנורא בהילולת התנא רבי שמעון בר יוחאי במירון.

בין הנספים היה **הבחור דובי שטיינמץ ז"ל**, מחשובי
הלומדים בישיבתנו הק', נעים הליכות ומקובל
בקרב הבריות שהגיע ממונסי שבארה"ב, אהבת
ישראל וחסד פעמו בו בכל עת. עדיות קורעות
לב סיפרו על מאמציו הנואשים, עד הרגע האחרון
ממש, להושיט יד ולהציל אחרים מהטרגדיה
המחרידה.

אביו של דובי, ר' שלמה שטיינמץ, שיתף את כאבו
העצום בהלוויה, אך במעמד קורע לב זה הדגיש את
אמונתו האיתנה והבלתי מעורערת בה: בעקבות
הטרגדיה הנוראה, ובהנחיית הגאון רבי יעקב אליהו
אונסדורפר שליט"א, אבד"ק ראשית חכמה, פתחו
הוריו של דובי במסע חיזוק עולמי, במטרה להפיץ
את אור האמונה ברחבי תבל. המסע החל ביוזמה
מקומית בבית הכנסת "ראשית חכמה" במונסי,
שם עודדו את הקהילה לומר את ה"אני מאמין"
המוכר לכולנו. היוזמה צברה תאוצה במהירות
והתפשטה לקהילות נוספות, מה שהוביל את
משפחת שטיינמץ להפיץ את המסר ברחבי העולם.

עד כה, הם הפיצו למעלה משלוש מאות אלף
כרטיסים עם נוסח ה"אני מאמין" בשפות שונות,
ארגנו כינוסי חיזוק והעצמה על בסיס שיעורים
מעמיקים שנמסרו בבית הכנסת שלהם, והפיצו את
המסרים הנפלאים משיעורים אלו בספר שנכתב
באנגלית ובצרפתית. פעילותם נגעה ברבים וזכתה
להצלחה מסחררת, עם תגובות נלהבות והדים של
התעוררות בארה"ב בפרט וברחבי העולם בכלל.

כעת, הם פועלים במרץ על תרגום מפעלם המבורך
והמרגש גם לעברית, במטרה להפיץ ולחזק את
אור האמונה בקרב קהלים נוספים בעם ישראל,
ולהעמיק את השורשים ביסודות האמונה.

יהי זכרו של **יששכר דוב בעריש שטיינמץ ז"ל**, בן
יבדלחט"א ר' שלמה שטיינמץ הי"ו, ברוך ותקוק
בלב כלולו לעד. ומורשתו, מורשת של אהבת
חיים, חסד ונתינה, תמשיך להאיר ולעורר השראה
בלבבות רבים.

בספר זה, המחבר שליט"א מנגיש את המושגים
המופשטים באמצעות דוגמאות עכשוויות
וממחישות, ומציג את הרלוונטיות שלהם לחיי
היומיום, בסעיף "כיצד ליישם תובנות אלו בחיי
היומיום?" הכלולה כל עיקר אמונה. הספר שלפניכם
מזמין אתכם למסע אל נבכי האמונה היהודית
ולהטמעת עקריה בחיי היומיום.

אמונה, השגחה, ניסים וטבע, רחמים ודין, מהות
התפילה וכוחה לפעול ישועות - כל אלו, ועוד
רבים אחרים, הם מושגים חיוניים המציגים את
ביטוייה השלושה עשר עיקרי האמונה היהודית,
אותם שלושה עשר משפטים קצרים אך עמוקים
המהווים את הבסיס לאמונתנו.

זהו ספר שיפתח בפני הקורא צוהר לעומק ולנופי
שורשי היהדות, ויגלה לו כי בכוחם של שלושה
עשר עיקרי האמונה להשפיע לטובה על כל
רבדי חיינו.

המערכת מברכת את הרב המחבר שליט"א
שיזכה להפיץ מעיינותיו חוצה, ויזכה להגדיל
תורה ולהאדירה.

כאמור ספר זה יצא לאור לע"נ הבחור דובי
שטיינמץ ע"ה שנפטר באסון במירון, בתוך מסגרת
"יוזמת אני מאמין" שנערכה לעילוי נשמתו. הספר
ראה אור תחילה בשפה האנגלית והגיע למעמד
של רב-מכר בארצות הברית. לאחרונה, הושלמה
גם הפקתו בשפה העברית.

את הספר ניתן להשיג במבחר חנויות ספרים.

נשמח לקבל מאת בני הישיבה מחברי הספרים את חיבוריהם, נא לשלוח למייל mir.kenes@gmail.com

מכתבי רבותינו

**"בנוגע להלכות תלמוד תורה התחילו ללמוד הלכות עירובי תחומין
[רמז לגזירת הגעטאו בשנחאין] ואנו עוסקים בהלכות כמקודם,
ואין מפריע אבל מובן שהסדרים החיצונים נשתנו, ונקוה לד' שיאיר
עינינו בתורתנו הקדושה גם הלאה"**

מכתב ששלח מרן רה"י הגה"ח רבי אליעזר יהודה פינקל זצ"ל מארץ הקודש (סביבות שנת תש"ד)
אל הגאון רבי אברהם קלמנוביץ שהיה שליח ההצלה לעזר תלמידי הישיבה בשנחאין
מארה"ב הרחוקה, והתפרסם בספר קולמוס הלב (עמ' צט).

בשנחאין ואנו עוסקים בהלכות כמקודם, ואין
מפריע אבל מובן שהסדרים החיצונים נשתנו,
ונקוה לד' שיאיר עינינו בתורתנו הקדושה גם
הלאה עכ"ל.

אזה"נ המאחל לכת"ר ולמשפחתו הכבודה תחיה
רוב ברכה והצלחה, ושנזכה לראות בקרוב בגאולתנו
האמיתית והשלמה של שארית פליטת בית ישראל
המצפה לישועה שלימה ולגאולה קרובה. (-)

הגאב"ד דטיקטין שליט"א על משמרתו עומד
למלא בכל פעם את בקשתנו, ואף כי א"א לומר
ד', מפני היוקר הנורא ותנאי הזמן, אך הוא מצדו
עשה גדולות, ומי יערוך זכותו בהצלת התורה.
"מה נדאב לבבנו שאין בידנו היכולת להביע לו
את כל רגשי תודתנו על מסירות נפשו עבורנו".
בנוגע להלכות תלמוד תורה התחילו ללמוד
הלכות עירובי תחומין [רמז לגזירת הגעטאו

וכה כתב אליו מרן רה"י: משיבתנו הקדושה
קבלתי מכתב, והנני מעתיק קטעים אחדים ממנו:
בנוגע לרוחניות האמת הוא כי כל מה שתיארנו
עוד אינו מגיע למצב שרואים במציאות עצמה,
התקופה הנוכחית בהישיבה היתה ממש תקופת
הזהב במוצא הרוחני, כי נתבטלו כל המפריעים
המתהווים בשנים נורמלים וכל מעין נפשם של
בני הישיבה מלא אך בלימוד ועליה.